

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
 เมื่อวันที่ ๑๖ มีนาคม พุทธศักราช ๒๕๕๐
จะมีพระองค์สำคัญมาเร็ว ๆ นี้

ไปที่ไหนเห็นอะไรอยู่ตามที่ต่าง ๆ ติตรถติดราที่ไหนก็แล้วแต่เราเก็บมาไว้ที่หน้า
 วัดเห็นไหมละ ไปที่ไหนก็เก็บมาไว้ที่หน้าวัด ยกตัวอย่างเช่น กูจะฟ้องท่านเปา เขาเขียน
 ไว้ทำยรถ ที่นี้เราเอามาที่นี้เราเอามาพลิกใหม่ เอาอันนั้นละมา เป็นต้นว่ากูจะฟ้องท่าน
 เปา ที่นี้ทางเราก็ดอ มั่นมาเที่ยวเพ่นพ่าน ท่านนั้นละไม่เอามาก กูจะฟ้องท่านเปาเขา
 เขียนติดทำยรถ เราก้เอาอันนั้นมาที่หน้าวัด เอาอันนี้ขึ้นหน้า กูจะฟ้องท่านเปามั่นมา
 เที่ยวเพ่นพ่าน ติดไว้อย่างนั้นละ บางอย่างก็เอามาติดไว้ที่หน้าวัด

เมื่อวานไปถ้ำผาปู่ ท่านอาจารย์คำดีเสียไปแล้วเราก้ยังเป็นห่วงเป็นใย เพราะติด
 พันกันมานานวัดถ้ำผาปู่กับเรา ก็คือท่านอาจารย์คำดีเป็นรากฐานอยู่ที่นั่น เราไปมาหาสู่
 กับท่านเสมอ ที่นี้พอเวลาท่านเสียไปแล้วรู้สึกว้าวุ่นมากวัดถ้ำผาปู่ให้ได้ไปบ่อย ไปก็ไป
 จับหัวท่านเฉยเฉย ๆ อย่าอ่อนแอหนักชิ ไปจับหัวท่านเฉยสมภารวัด ไปก็จับหัวเฉย ๆ
 อย่าอ่อนแอหนักนะ ท่านอาจารย์คำดีท่านไม่ได้อ่อนแอ ชูแล้วจับหัวเฉย ๆ เมื่อวานนี้ก็
 ไป

ท่านอาจารย์คำดีท่านฝึกนิสัยท่านได้หมดเลยนะ ตามธรรมดาที่ไม่เคยได้ยินว่า
 ในครั้งพุทธกาลตลอดมานี้ก็ไม่เคยได้ยินว่าใครฝึกหัดนิสัยเจ้าของได้ตามต้องการ อย่าง
 นี้ไม่เห็นมี แต่ท่านอาจารย์คำดีได้ร้อยเปอร์เซ็นต์ ท่านอาจารย์คำดีนิสัยสงบเรียบร้อยตลอด
 มา เราจึงได้คิด เอ้ นิสัยท่านทำไมถึงเรียบร้อยนัก ส่วนมากคนเกิดวันอังคารนี้มักจะ
 ผาดโผน วันเกิดนี้สำคัญอยู่นะ ถ้าว้นอังคารมักจะผาดโผน นี่ท่านว่าท่านเกิดวันอังคาร
 แต่นิสัยกิริยามารยาทท่านเรียบ เรียบมาก เราเอง..เห็นท่านเรียบร้อยนัก

บทเวลาท่านมาแล้วให้ฟังถึงได้รู้เรื่อง ท่านบอกว่าแต่ก่อนนิสัยผมไม่ได้เป็นอย่าง
 นี้ละท่านมหา ท่านว่าอย่างนั้นเลย นิสัยผมนี้บังเบ้ง ๆ เอาแต่ใจ ไม่ทันใจพอขว่างขว่าง
 พอปาปา ท่านว่าอย่างนั้น ต้นเหตุที่จะได้แก่นิสัยนี้ก็คือ ท่านอยู่วัดศรัทธารวม โคราช
 เขาเอาผ้ามาบังสุกุลถวายท่านนั้นแหละ ท่านก็เลยให้เณรเย็บเป็นสบง นิสัยดั้งเดิมท่าน
 วู่วาม พอเณรเย็บผ้าผิตเท่านั้น ท่านฉีกต่อหน้าเณร ท่านเล่าให้ฟัง

คือไปพบกับท่านกิริยามารยาทมีนวลเรียบร้อยมากเชียว ทำให้เราได้คิดถึง
 เรื่องความเรียบร้อยกิริยามารยาทของท่าน ทราบว่าท่านเกิดวันอังคาร แต่วันอังคาร
 มักจะผาดโผน ตามประเพณีเขาถือกันอย่างนั้น เราก้รู้สึกจะมีอย่างนั้นเหมือนกัน เป็น
 อย่างโบราณว่า ดูกิริยามารยาทท่านเรียบร้อยมากนะ คือเอาตามใจ ไม่ทันพอขว่างขว่าง
 พอปาปา ถ้วยชามอะไรโยนทิ้งไปเลย ท่านว่าอย่างนั้นนิสัยท่าน

ที่นี้ก็เป็นที่เหตุที่เณรเย็บผ้าให้ท่าน เย็บผิด ท่านมาดูฉีกต่อหน้าเลย นี่นิสัยเดิม พอฉีกเรียบร้อยแล้วเณรไปนั่งแอบต้นเสา ไปร้องไห้อยู่ต้นเสา เณรเย็บผ้าผิดไปนั่งแอบต้นเสา ร้องไห้ ท่านไปเจอเข้าละซิเณรร้องไห้เพราะเย็บสบบงผิด และถูกเราดูเรานึกสบบงต่อหน้าต่อตา เณรจะเสียใจ เลยเอานั่นมาสอนท่าน เอ้อ กิริยานิสัยของเราในที่เคยเป็นมาก็ไม่เห็นดิบเห็นดีอะไร ทำความกระทบกระเทือนมาก มาจนกระทั่งถึงวันนี้เห็นประจักษ์แล้วเณรไม่เสียใจเณรจะร้องไห้ได้อย่างไร เพียงสบบงตัวเดียวทำให้เกิดความกระทบกระเทือนอย่างใหญ่หลวง ท่านว่าอย่างนั้น เณรร้องไห้อยู่ต้นเสา

ถ้าเราจะปล่อยนิสัยของเราให้เป็นอย่างนี้แล้วมันยิ่งจะไปใหญ่กว่านี้ ต่อไปอายุพรรษาจะแก่ทีไรมานะ-กิริยาอาการเหล่านี้มันจะรุนแรงมากขึ้น ท่านว่านะ จะให้มันอ่อนลงไม่อ่อนถ้าไม่ตัด ถือเอาเณรเป็นเหตุเณรเย็บสบบงผิด ตั้งแต่นี้ต่อไปจะฝึกหมด นิสัยกิริยาอย่างนี้จะไม่มีให้ มี ท่านว่านะ ท่านฝึกท่านนิสัยเด็ดนะ ตั้งแต่นั้นมาท่านฝึกไม่เคยดูใคร ท่านบอกว่าดูก็ไม่ดู ฝึกหมด เลยกิริยามารยาทท่านนิมนวลตลอด

ทำให้เราคิดเหมือนกันเวลาท่านมาเล่าให้ฟังถึงรู้เรื่อง ว่าท่านฝึกใหม่หมด นี่คือท่านอาจารย์คำดี ท่านฝึกได้หมดจริงๆ ไม่มีเหลือเลยกิริยาผาดโผนโจนทะยานแต่ก่อนไม่มี เณรละเป็นต้นเหตุ เรียบ พระมาเล่าให้ฟังด้วยนะ ตั้งแต่ท่านไม่ดูแล้วพระเณรก็ไม่ค่อยกลัวก็เพ่นพ่านธรรมดา ครั้นเวลาท่านเทศน์นี้ไม่ขึ้นต้นก็ตอนปลายต้องยกท่านมหาบัวมาว่างั้น พระเณรเหล่านี้ถ้าอยู่กับท่านมหาบัวแล้วไม่ถึงสามวันแตกกระเจิงเลย ถูกขับ ท่านว่าอย่างนั้นนะ ไม่ขึ้นต้นก็เอาจองตอนปลาย ท่านยกเสมอยกเรา

คือท่านไม่ดู ท่านฝึกใหม่หมดแล้ว การดูขาดสะบั้นไปเลยไม่มี ท่านไม่ดู ผิดกับเรามันดุ่มมันเด็ด เพราะฉะนั้นท่านถึงได้ยกขึ้นมาไม่ต้นก็ตอนปลายเวลาเทศน์ พระเหล่านี้ถ้าไปอยู่กับท่านมหาบัวไม่ได้ถึงสามวัน ท่านว่า ท่านยกขึ้นมาเรื่อย ท่านเมตตาเรามากท่านอาจารย์คำดี ยกขึ้นพูดเสมอ ก็พอดีสำคัญอยู่นะละ เราก็ไม่ลืม เราขโมยหนีจากหมู่เพื่อนมา อยู่ทางห้วยทรายอยู่ทางไหน เพราะรำคาญ นิสัยเราเป็นนิสัยคนเดียวอยู่กับเพื่อนอกมันจะแตก ยั่วเย้ยๆ ไม่ใช่พระทำผิดให้ออกจะแตกนะ มันขัดต่อนิสัย ต้องหาอุบายมาเยี่ยมโยมแม่ เข้ามาพักบ้านตาตได้สองคืน ให้น้องชายเข้าไปตีตัวให้ไปลงนอนแก่น จะขโมยหนีไม่ให้ใครรู้แหละ

ท่านนิมิตแล้วนะนั่น ท่านนิมิตแล้วในภาวนาของท่าน ตื่นเข้ามาท่านสั่งเลย นี่ที่ว่าถูกต้องแม่นยำ คือท่านพูดกับพระที่ท่านสั่งมาให้มาเฝ้าศาลา คอยดูพระกรรมฐานที่ท่านจะมาที่นี่ ได้นิมิตแล้วว่าพระองค์สำคัญ ท่านว่าอย่างนั้น พระองค์สำคัญที่จะมาวัดนี้เร็วๆ นี่ท่านว่า จัดให้พระมารักษาศาลา เพราะได้นิมิตแล้วว่าจะได้พบพระองค์สำคัญ

ในเร็ว ๆ นี้ เราไปเราไปองค์เดียว ขโมยหนีสะพายบาตรแล้วปีบเข้าเลย วัดศรีฐาน แต่ก่อนมันเป็นดง ที่สามเหลี่ยม ขอนแก่น เดียวนี้เป็นตลาดคนแต่ก่อนเป็นดง

ที่นี้พอท่านนิมิตอย่างนั้นแล้วท่านให้พระมาเฝ้าศาลาจริง ๆ นะ บอกว่าจะมีพระองค์สำคัญ ท่านว่านะ พุดตามที่ท่านบอกสิ่งพระเถระจะมีพระองค์สำคัญมาที่นี้เร็ว ๆ นี้ จึงต้องสั่งพระให้มาเฝ้าศาลา พระองค์นั้นชื่อฮวด เรายังจำได้ ท่านมาเฝ้าศาลา มาเฝ้าได้ก็คืนแล้วละ ท่านยังไม่รู้เรานะ เราไปองค์เดียว ท่านก็เล่าธรรมดา เราก็สนุกโล่เบี่ยมดัดบ ว่าอย่างนั้นเถอะ ท่านสั่งอย่างไร ๆ บ้าง ท่านก็เล่าให้ฟังว่าจะมีพระองค์สำคัญมาเร็ว ๆ นี้ ท่านได้นิมิตแล้วจึงต้องให้ผมมาเฝ้าศาลา โดยเปลี่ยนวาระกัน พอตีท่านเป็นองค์แรกไปเฝ้าได้สองคืน มาพักอยู่ที่นี่ได้สองคืน

เราก็ดูศาลา ท่านจะหาเหตุเรื่องราวอะไร ให้พระมาเฝ้าสมบัติที่มีค่าในศาลาหลังนี้หรืออะไร เรามองไปก็เห็นกระโถน ภาษาของเราเขาเรียกกระโถนกระบอกไม้ไผ่บ้างอะไรบ้างอยู่นั้น ไม่เห็นมีอะไร คงจะเป็นความจริงที่ท่านสั่งมา ท่านยังไม่ทราบเรา พระองค์นี้นะ เราก็สนุกถาม เพราะเราไปองค์เดียว เสร็จเรียบร้อยแล้วท่านก็พุดถึงเรื่องอาจารย์เนตรก็ผ่านไป เข้าไปในภูเวียง ไปทางโน้น ท่านมาจากท่านอาจารย์มหาบัว ยังไม่รู้เรานะว่าเราเป็นมหาบัว ท่านผ่านไปเร็ว ๆ นี้ ท่านบอกว่าท่านอาจารย์มหาบัวท่านไปเยี่ยมโยมแม่ท่าน ท่านไม่ให้ไปด้วย เราก็เลยหนี พอท่านไปแล้วหนีจากห้วยทรายมาเยี่ยมโยมแม่ พอเป็นพิธีแล้วก็หักไปทางนี้

ท่านเล่าให้ฟังเสร็จเรียบร้อยแล้วก็มาถาม ท่านอาจารย์ชื่อว่าอย่างไร ถามหาอะไร เวลาท่านอาจารย์ท่านถามจะได้ทราบว่าใครต่อใคร ก็มีเหตุผล เราก็เลยบอกว่าบัวหรือ อาจารย์มหาบัวหรือ อีกละ จนได้ดับได้ปอดหมดเลย โอ๊ย ท่านอาจารย์ท่านพุดถึงอยู่ตลอดเวลา ท้ายเทศน์ก็ดีหรือต้นเวลาจะเทศน์ก็ดี ท่านจะยกท่านอาจารย์ขึ้นอยู่ตลอด ทุกวันนี้ก็เป็นอย่างนั้น พระเหล่านี้อยู่กับท่านมหาบัวนี้แตกวัดเลย วัดร้างเลย ถูกท่านขับ คือท่านไม่ดู พอพุดกันเสร็จเรียบร้อยก็ไปคุยธรรมะกับท่าน ไปพักอยู่นั้น ๗ คืน จากนั้นเราก็เข้าป่าไปทางภูเวียง เวลาท่านเล่าให้ฟังตรงกันกับท่านสั่งพระให้มาเฝ้า ท่านรู้ท่านบอกว่าจะมีพระองค์สำคัญมาเร็ว ๆ นี้ท่านอาจารย์คำดี

ตอนเช้าที่สำคัญนะ ตอนสำคัญคือตอนเช้า พระไม่รู้กับเรา พระเถระทั้งวัดไม่รู้เราเลย รู้แต่ท่านองค์เดียว ที่นี้พระของท่านก็แก่งก้าง ๆ ธรรมดา เพราะท่านไม่ดู ท่านดัดนิสัยหมดแล้วท่านไม่ดู ท่านก็เล่าเสมอพุดเสมอพระเหล่านี้อำไปอยู่กับท่านมหาบัวแล้วไม่ถึงสามวันวัดแตกเลยถูกท่านขับ ว่าอย่างนี้เรื่อย ๆ เล่าให้พระทั้งหลายฟัง ก่อนเทศน์หรือตอนท้ายเทศน์มักจะยกเราขึ้นเสมอ ตอนเข้ามาพระเถระยังไม่รู้เรานะ รู้แต่ท่านองค์เดียว

ท่านคอยกระซิบบพระ นำฟังนะ เราก็นั่งอยู่ข้างๆ ก็เราหูดีอยู่นี้ พอพระเอาปืนโตหรือเอาหม้ออะไรเข้าไปหาท่าน พอองค์ไหนก้มไปใกล้ๆ ระวังนะเสือนะนั่น ท่านกระซิบบพระ ระวังนะเสือนะนั่น เราฟังทุกคำ พอองค์ไหนก้มเข้าไประวังนะเสือนะนั่น มีแต่เสือนั้นนั่น ระวังนะเสื่อ องค์ไหนพอได้ทราบแล้วองค์เหล่านั้นก็เสียวๆ พอวันที่สองมาพระวัดนั้นเรียบหมดเลย แต่ก่อนแฟนพ่านๆ เพราะท่านไม่ดู ทีนี้มาเจอเสื่อ ท่านกระซิบบพระ บอกลูกศิษย์ของท่าน ท่านกระซิบบเอานะ ใครก้มเข้าไปเอาปืนต่งปืนโตหรืออาหารเข้ามาหาท่าน ก้มเข้าไปๆ ระวังนะเสือนะนั่น ท่านบอกว่าเสื่อ เราขบขันจะตาย ท่านกระซิบบลูกศิษย์ของท่าน เราหูดีเราได้ยินทุกคำ ระวังนะเสือนะนั่น ขบขันดี

เป็นอย่างนั้นละท่านอาจารย์คำดี ท่านไม่ถือเนื้อถือตัว ลงถึงขนาดว่าฝากคำพูดคำจามากับข้าราชการผู้ใหญ่เวลาไปส่งท่าน ท่านไปผัดต่อมลูกหมาก ขากลับท่านขึ้นเครื่องบินมา แล้วก็ฝากความคิดถึงบุญถึงคุณไปหาท่านมหาบัวด้วยบัวนะ ท่านมหาบัวเป็นอาจารย์ของอาตมาว่าเงี้ย อู๊ย ทำไมพูดอย่างนั้น ก็ท่านสั่งมาอย่างนี้ เราเคารพท่านมากที่สุดนะ ท่านพูดท่านสั่งมาอย่างนี้ท่านว่าเงี้ย พูดถึงท่านอาจารย์คำดี ที่บอกว่าเสือนะนั่น ใครก้มเข้าไปปี๊บ เสือนะระวัง พอวันหลังมานี้เรียบหมดเลยพระเณรในวัด เรียบเอง

แต่ก่อนท่านไม่ดู พระเณรก็แฟนพ่านๆ เป็นธรรมดา พอวันนั้นผ่านไปแล้วตั้งแต่นั้นเรียบหมดวัดเลยไม่ต้องสอนระเบียบ ระวังนะเสื่อท่านว่า บอกว่าเสือนะนั่น เราเลยเป็นเสื่อ ขบขันดีนะท่านอาจารย์คำดี อัจฉิของท่านก็กลายเป็นพระธาตุแล้ว พูดตามความจริงเลย มันบันดลอะไรก็ไม่รู้ ตอนเช้ามีดตี ๔ ท่านลงมาเดินจงกรม กุฎิของท่านสองชั้น มีแท่นพระอยู่ข้างล่างอันหนึ่ง ท่านเดินจงกรมท่านติดปัญหา ติดปัญหาอย่างหนักเลย ก็คิดถึงตั้งแต่ท่านมหาองค์เดียว นอกนั้นไม่มองเห็นใครเลย มีแต่ท่านมหาองค์เดียวจะปลดเปลื้องปัญหานี้ได้ มากก็เข้าไปกราบพระ มันก็แปลกอยู่นะ บันดลบันดาลยังงี้ก็ไม่รู้ละ

พอท่านเข้าไปกราบพระท่านไม่ได้พูดธรรมดานะ พอกราบพระเสร็จแล้วขออาราธนาท่านมหาบัวมาโปรดโดยด่วน เวลานี้กำลังขัดข้องมาก แล้วบันดลบันดาลเราก็มองไปในวันนั้นอีกแหละ มันก็แปลกเหลือเกิน เราไม่เคยไปนะวัดถ้ำผาปู วันนั้นบันดลบันดาลไป โห้ มาเร็วอยู่นะท่านว่าเงี้ย เร็วอะไรค่อยพูดกัน เวลาท่านเล่าให้ฟังถึงรู้ว่านิมนต์ท่านนั้นแล้ว แล้วบันดลบันดาลเราก็มอง ผมมาโดยสะเปะสะปะของผมต่างหาก ผมไม่ได้มาด้วยความหยิ่งทราบอะไรนะ เรว่า ก็ได้คุยธรรมะกัน แก้ปัญหาตรงนั้นละ ท่านร้องโก้กเลยนะ ปัญหานี้สำคัญมาก ทางภาคปฏิบัติท่านนั้นจะแก้กันได้ พอท่านเล่า

ถึงข้อขัดข้องของท่านในจุดนี้แล้วเราก็ถวายเป็นปืบเข้าไปนี้ ท่านร้องโก้งเลย นั่งอยู่สองคน ห้องท่านปิดหมดไม่ให้ใครเข้าไป มีแต่เรากับท่าน

พอไปถึงนั้นแล้วท่านร้องโก้ง เอ้อ เอาละขึ้นทันทีเลย เปิดประตูแล้วที่นี้จะเข้า ละครี่นี้ เปิดแล้วๆ อย่างนั้นละปัญหาเวลาขาดมันโล่งไปเลย เข้าได้ละ ท่านเล่าให้ฟัง เปิดแล้วที่นี้ประตูเปิดแล้ว ยังเหลือแต่เข้าเท่านั้นที่นี้ท่านว่า คำว่าปิดนั้นก็คือว่าปัญหา นั้นนะเป็นหอกเป็นหลาวที่มแทงหัวใจ พอเราถวายเป็นแก้ปัญหาก็ทำให้ท่านเท่านั้น ท่านก็ ร้องโก้งไปเลย ท่านก็ผ่านได้ ไม่นานนะผ่านได้ ไปหาท่านที่หลังนี้ท่านหูหนวกแล้ว เรา ก็ได้เขียนจดหมายน้อยถามท่าน ท่านก็จับจดหมายมาจบเสียก่อนแล้วก็ตอบปัญหาเรา พอตอบปัญหามาแล้วเราก็เขียนอีก ถามไปหาท่านอีก เพราะตอนนั้นหูหนวกมีคนมานั่ง อยู่ด้วย พูดอะไรคนทั้งหลายก็จะได้ยิน พูดเสียงไม่ดังไม่ได้เพราะท่านหูหนวก ก็เลย กระซิบกันทางจดหมายเอา พอเสร็จแล้วก็หายสงสัย ท่านก็ผ่านตั้งแต่นั้น

ท่านอาจารย์คำดีท่านไม่ถือเนื้อถือตัวนะ ท่านบอกว่าท่านมหาบัวเป็นอาจารย์ ของอาตมา ท่านว่าฉัน ท่านผ่านแล้ว อัฐิของท่านกลายเป็นพระธาตุ ก็มีแต่ตอนที่เอา ท่านไปเข้าโรงพยาบาลปัญญาเธอ ที่กรุงเทพฯ พอเราทราบที่ท่านไป เราไปกรุงเทพฯ พอดี เราก็ไปเยี่ยมท่าน ไปเห็นเขากำลังแทงเข็มท่าน ธาตุชั้นธของท่านดิน ไปก็ขู่ว่าท่าน สิ้น ท่านสิ้น บอกตรงๆ เลย ให้เอาท่านกลับโดยด่วน ท่านไม่ใช่พระประเภทนี้นะ นี้ เห็นไหมแทงเข็มเข้าไปธาตุชั้นธของท่านดินปิ้งๆ เห็นไหม องค์ท่านเองจะเป็นอะไร นี้ ละมาทรมานท่าน ให้รีบเอากลับ เป็นตายช่างเถอะอย่าให้เห็นอย่างนี้เลย กับท่าน อาจารย์องค์เช่นนี้ เรว่าฉัน ก็เลยรีบเอากลับจริงๆ ท่านก็มาเสียที่วัด ไม่นานท่านก็เสีย

ไปทรมานท่านไม่สมควร ก็ท่านช่วยตัวเองไม่ได้แล้วใครจะเอาไปไหนท่านก็ไป ละซิจะว่าไง ครั้นไปแล้วไปเห็นเขาแทงเข็ม ตอนนั้นเรากำลังไปเห็นเขาแทงเข็ม ธาตุ ชั้นธท่านดินนั้นซิ พอเขาฉีดยาเสร็จเขาออกไปแล้วเราก็ขู่ว่าท่านสิ้นเลย ให้เอาท่านกลับ เร็วๆ เอาท่านมาทำไม ท่านไม่ใช่พระประเภทนี้นะ ให้รีบเอากลับ ก็เลยรีบกลับจริงๆ ท่านก็มาเสียที่นี้ละ อัฐิของท่านก็กลายเป็นพระธาตุ ก็พระประเภทนั้นจะมาเข้ากันได้ อะไรกับอย่างนี้ แม้แต่เราตัวเท่าหนูนี้เราก็พูดชัดๆ แล้วว่า เราไม่ได้ประมาทหมอ เราก็ เป็นหมอคนหนึ่งจะว่าไง สมควรหรือไม่สมควรประการใดเราจะพิจารณาของเราเอง

นักปฏิบัติต้องเป็นอย่างนั้นซิ จะไปเอาคนอื่นมาเป็นกฎเป็นเกณฑ์ไม่ได้ ต้องเอา ตัวของตัวเองเป็น นี้สั่งไว้เลยถ้าเราไม่ลงใจให้ไปโรงพยาบาลใดก็ตาม ห้ามเด็ดขาดอย่าเอา ไปว่าฉันเลยเรา พูดออกอย่างนี้ละ ทุกวันนี้ก็เหมือนกัน จะเป็นจะตายขอให้เราได้รู้เต็ม ภูมิปฏิบัติเต็มภูมิของเราเราพอใจ อย่าเอาคนอื่นมาจูงเราไปไม่เอา อย่างนั้นละ แล้วอัฐิ

ของท่านก็กลายเป็นพระธาตุเรียบร้อยแล้วท่านอาจารย์คำดี นี่ละองค์หนึ่งเป็นเพชรน้ำ
หนึ่ง เอละวันนี้

รับฟังรับชมพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.Luangta.com หรือ www.Luangta.or.th

และรับฟังจากสถานีวิทยุเสียงธรรมเพื่อประชาชน *FM 103.25 MHz*